

12 janvier 1602.

Illmo et R^{mo} Dñō Card. Bellarmino Sal.

Scripti ad te hoc ipso anno, Illustrissime Sacerdos, homo neque tibi notus neque vero dignus qui noscar, quaecunque de Breviarii seria emendatione, ad illam diem congesseram. Eiusdem argumenti addo nunc pauca nec contemnenda.

1. Hilarium haeticorum profligatorem, orthodoxiae praesidium propugnatoremque firmissimum quis vero patiat neque inter praecipuos Ecclesiae doctores adscriptum, neque duplici officio cultum? Divos ineffabili illa et perpetua animorum consensione coniunctos inter se committere, et religio vetat et pietas. Verum si quae ex eis emolumenta nobis provenere, singula librentur et invicem conferantur, profecto nulli cedit Hilarius vel doctrinae pondere, vel exemplo virtutum. Tu, vir eruditissime, qui haec optime nosti, Hilarianum cultum auge ut par est, et promove; ut videlicet divinus Doctor censeatur is qui tot populorum agmina et divino verbo docuit et exemplo.

2. Antonio, cognomini et tutelari meo, Divo illi Magno, quem vel primum vel praecipuum solitudo inhospita complexa est, quaenam Evangelii pars debeat, Deus ipse non obscuro ostendit argumento, cum iis eum verbis: Si vis perfectus esse, vade et vende omnia quae habes, ad se invitandum et vel per avia eremi sequendum divinitus traxit. Id ipsum itaque Evangelii caput, Athanasio eius discipulo et populari exponente, in hoc festo legatur.

3. Michaellem Archangelum coelitem invictum Principem et divinae virtutis constantissimum adsertorem, octavarum celebritate carere, id nequidem unquam satis mirari nequaquam possum.

4. Hymnus ille in Dedicacione ecclesiae, ad Laudes, Angularis fundamentum, quaeso te, candidissime Purpurate, e Romani Breviarii angulis finibusque propellatur. ! Huc evasit candor ille pris-

/ cus, sanctus, Romanus His finio. Tu vero eternum vale et salve.

Tuae Ill^{mae} Amplitudinis.

[P.S.] De his ipsis criticis rebus plura dedi ad Antonianum Ill^{mmum}

Ea pleraque cum ad te scriberem, non suppetebant. Ex eo, si lubet,

5 petas velim. Non quòd haec aut alia mea, hoc est obscuri hominis scripta, cupiam tanti viri obtutibus oggerere, aut privatae laudis

quidpiam referre: scit Deus ille non aliam mihi mentem quàm ut Ro-

manae ecclesiae decus et vetus ille splendor, deterisa à sacris ri-

tibus recentium saeculorum rubigine, restituatur. Id profecto quo-

10 cunque haec mea edantur nomine, adsecuturum me spero. Interim,

quod egregii è nova hac foetura te obstetrice nascatur, propediem

expectabimus. Sat scio non nisi magnum quid et laude ac luce dignum

posse à Romanis Principibus expectari. Vale iterum literatorum co-

lumen. E rure meo. Prid.Id.Jan. MDCII.

Humillimus cliens.

15 D. Ant.Marianus, Pelignus.

[Rome, Vatic. Lat. 6097, f.283. Autogr.]